

retning og Embedsvirksomhed har aldrig noget Menneske ikke blot ikke kunnet lægge den afdøde Justitsminister til Last, men man kunde overhovedet ikke tænke sig dette, at man kunde rette en Beskyldning af den Art mod ham, som der her rettes gennem Rigsdagen mod den nuværende Justitsminister. Dette Landbrugs-lotteri indstiftedes paa den Maade, som vi alle vide, og som jeg ikke skal komme ind paa, at Halvdelen af Overskuddet skulde komme den ædle Hesteavl til gode, Halvdelen det mindre Landbrug. Denne Koncession var særlig nyttig for de Mennesker, der have Grunde mellem Klampenborg og Ordrup. Saa viser det sig, at Ministeren selv har Nabogrunde liggende, lige op til de Grunde, som dette Konsortium ejer, og det paastaas saa, og vel neppe med Urette, at disse Grunde stige i Værdi ved den Koncession, der er givet til Væddeløbsbanen. Hvis man siger dette til den højtærede Justitsminister, saa svarer han: Ja, jeg har Grunde, det er ganske sandt, men jeg tror ikke, at de stige i Værdi, og i alt Fald har den ene Ting ikke det fjerneste med den anden at gøre. Bevillingen til Lotteriet giver jeg som Justitsminister, Grundspekulant er jeg samtidig, men de to Ting staa ikke i nogen Forbindelse med hinanden. Og hvis man siger til Justitsministeren, at Konferensraad Heide, Direktør for Privatbanken, med hvilken det synes, at den højtærede Minister staar i stærk Forbindelse, har forpligtet sig til at anlægge en Sporvej — en urentabel Sporvej — til disse Grunde, som Justitsministeren ejer — Ministeren nægter ikke, at Sporvejen vil være af stor Betydning for hans Grundejendomme — saa siger han: hvad ved jeg derom, hvis Konferensraad Heide gør det, saa gør han det af egen Magtfuldkommenhed, og fordi han mener, at der bør anlægges en saadan Sporvej; dermed har jeg ikke noget at skaffe. Den højtærede Minister nægter altid Aarsagsforbindelsen. Han mener, man maa forstaa, at det er ham muligt paa en Gang at at ræsonnere som Grundspekulant og at handle som Justitsminister.

Endelig skal jeg endnu kun nævne den bekendte Biografteaterbevilling. Man ved, hvorledes denne Bevilling er givet for den ene Halvdels Vedkommende til en Protegé af den samme Konferensraad Heide, Privatbankens Direktør, der figurerer saa ofte i disse Sager. Jeg tror endda, at Bevillingen blev givet efter særlig anbefaling af Konferensraad Heide, det er sagt mig fra saa god en Kilde, som det

godt er muligt at have i denne Sag. Den højtærede Justitsminister nægter naturligvis, at der er nogen Forbindelse mellem det, at han har Forbindelse med Privatbanken, og det, at der ydes en saadan Bevilling til en Protegé af Konferensraad Heide. Men ogsaa her viser det sig, hvorledes Justitsministeren driver sit Benægtelsessystem. Han har overfor Politidirektøren anbefalet, siger han, dem, der skulde have Bevillingen; andre sige, at han har befalet Politidirektøren det. Han nægter, at det er en Befaling, og siger, at Politidirektøren kunde følge hans Anbefaling eller lade være. Saa fremkommer der en Skrivelse fra Politidirektøren, hvori denne selv anerkender, at det Princip, hvorefter disse Bevillinger uddeles, her er blevet brudt, og at han har faaet Navnene opgivne fra den højtærede Minister. Justitsministeren vil saa sige: Ja, det er gaaet saaledes til, jeg har opgivet Navnene, men jeg har ikke forlangt, at Politidirektøren skulde følge min Opgivelse; han har fulgt den af egen Lyst og egen Villie, og dermed har jeg ikke det allermindste at gøre; jeg nægter Aarsagsforbindelsen.

Dette er, ganske kortelig refereret, hvad der foreligger overfor den højtærede Minister, og jeg tror, at en saadan Sammenblanding af Embedsvirksomhed og Forretningsvirksomhed er uheldig. Jeg skal ikke bruge stærke Ord, men jeg skal tildele mig at spørge den højtærede Finansminister, om han ikke anser det for højst uheldigt, at en Kollega af ham samtidig er en stor Forretningsmand med saa vidt omfattende og forgrenede Forretninger. Der kan jo være mange flere, som vi ikke kende det ringeste til; jeg har her kun nævnt, hvad der efter Ministerens egne Udtalelser ligger klart for Dagen. For os andre staar dette som en Sænkning af offentlig Moral, som en Nedværdigelse af det offentlige Liv. Jeg kan ikke her lade være at omtale, hvad der er sket i Gaar i denne Sal. I Folketinget ere tre Partier optraadte mod Justitsministeren, nemlig Højre, Socialdemokratiet og det radikale Venstre. Her skete i Gaar dette, at Ordføreren for det gamle Højre, der dog er et Parti, der ikke saa let lader sig drive ud af de tilvante Folder og Former, erklærede, at da Justitsministeren ikke selv havde givet Anledning til en Undersøgelse af alle disse Forhold, maatte disse føles som en Beskæmmelse for store Dele af vort Folk. Denne Udtalelse fremsattes paa Højres Vegne. Dernæst skete der det, at de frikonservatives Fører — jeg har ikke